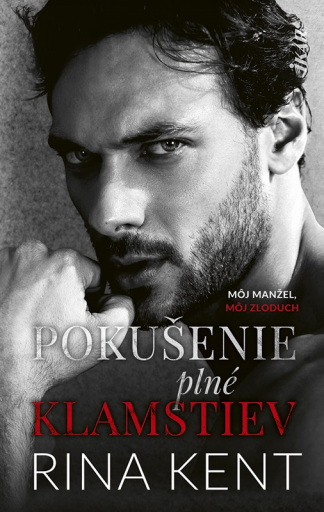

A black and white close-up portrait of a man with dark, slightly messy hair and a well-groomed beard. He is looking directly at the camera with a serious, intense expression. His right hand is raised, with his fingers resting near his chin and cheek. The lighting is dramatic, highlighting the contours of his face and the texture of his beard.

MÔJ MANŽEL,
MÔJ ZLODUCH

POKUŠENIE

plné

KLAMSTIEV

RINA KENT

RINA KENT

POKUŠENIE
plné
KLAMSTIEV

Preložila Klára Kruteková

Rina Kent
TEMPTED OF DECEPTION

Copyright © 2021. TEMPTED BY DECEPTION by Rina Kent

Translation © 2025 by Klára Kruteková

Slovak edition © 2025 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0038-4

Zloduchom.

POZNÁMKA AUTORKY

Milí čitatelia,
ak ste doteraz nečítali moje knihy, možno ešte nevie-
te, že píšem temnejšie príbehy, ktoré môžu byť pre
niekoho znepokojujúce. Moje knihy a hlavné postavy
nie sú pre slabé povahy.

Pokušenie plné klamstiev je druhou knihou *Trilógie
plnej klamstva*:

Temný podvod (voľný prequel)

Prísaha plná klamstiev

Pokušenie plné klamstiev

Slasť plná klamstiev

Prihláste sa na odber noviniek o tvorbe Riny Kent
a získajte informácie o pripravovaných vydaniach a ex-
kluzívny darček.

Môj manžel. Môj zloduch.

Začalo sa to smrťou a krvou.

Začalo sa to hrami a telesným potešením.

Adrian a ja by sme nemali byť spolu.

On sa mýli.

Ja sa mýlim.

To, čo je medzi nami, je stelesnením katastrofy.

Napriek tomu sa to nedá zastaviť.

Buď zničí môj manžel mňa, alebo ja jeho.

PLAYLIST

Hate Myself – NF
Peace of Mind – Villain of the Story
Drown – Bring Me the Horizon
M.I.N.E – Five Finger Death Punch
How to Save a Life – The Fray
Gasoline – Halsey
Worlds Apart – The Faim
I'll Be Good – Jaymes Young
I Know How to Speak – Manchester Orchestra
Sorry for Now – Linkin Park
The Light Behind Your Eyes – My Chemical Romance
Fake Your Death – My Chemical Romance
Roses – Awaken I Am
Follow Your Fire – Kodaline
Lion – Hollywood Undead
Only Us – DYLYN
Choke – Royal & the Serpent

Kompletný playlist nájdete na Spotify.

PROLÓG

Adrian

Vek sedem rokov

„Urobíš, čo ti poviem.“
Prikývol som.
Bolo lepšie byť poslušný, keď sa matka nachádzala v tomto stave – alebo vlastne v akomkoľvek inom stave.

Už niekoľko minút sa prechádzala po našom malom byte, chvíľu pozerala do svojho telefónu, chvíľu doň niečo písala.

Sedel som na vysokej stoličke v obývačke, ktorá páchla spáleným jedlom, pretože mama neznášala varenie a bola v ňom hrozná. V lone mi ležala kniha *Luskáčik*, hoci kvôli maminej nálade som nedokázal čítať. Vonku snežilo, okno bolo pokryté bielym popraškom ako vo vianočných filmoch, ale kozub nám poskytoval trochu tepla pred vonkajším chladom.

Mama bola vysoká a štíhla, pravidelne chodievala do posilňovne a mňa nechávala doma samého. Chcela si udržať „formu“ po tom, čo si ju „zničila“, keď som sa narodil. Neviem, čo to znamená, ale takéto veci hovorila stále. Mala na sebe priliehavú blúzku s elegantnou sukňou a blond vlasy stiahnuté do drdola.

Pery mala krvavočervené a z uší jej viseli dlhé ná-

ušnice ako pozlátko na Vianoce, ktoré som tento rok oslavoval s otcom a jeho manželkou, tetou Annikou. Mama po mne celý nasledujúci mesiac od hnevu hádzala veci, ale stálo to za to.

Mama tetu Anniku nenávidela. Robila a hovorila jej veci, ktoré ju zraňovali, napríklad to, že nemôže mať deti. Nevlastná mama však pred mojou mamou nič nehovorila a niekedy sa dokonca usmievala, čo mamu ešte viac rozzúrilo. Ale často som videl tetu Anniku plakať samu vo svojej izbe. Vždy som sa postavil vedľa nej a hladil ju po ruke. Niekedy to stačilo na to, aby prestala.

Mama však nepoľavila. Dokonca ma zvykla žiadať, aby som zisťoval informácie, keď som u otca doma, ktoré by mohla použiť, aby tete Annike ublížila.

Nechcel som, aby teta Annika trpela. Piekla mi koláče a dávala mi popíjať svoj čaj. Brávala ma von na prechádzky a kupovala mi rukavice a šály, aby ochránila pred chladom „moje malé telíčko“, ako hovorievala. Objímala ma a bozkávala na líce. Mama to nikdy nerobievala.

Kvôli práci v nemocnici mama často nebývala doma. Ale ja áno. Po príchode zo školy som trávil veľa času úplne sám. V noci to bolo strašidelné. Báľ som sa, že mi spod postele vylezie príšera.

Mama hovorila, že je to nezmysel a že skutočnou príšerou je teta Annika. Kvôli tej „mrche“ nemohla byť s mojím otcom.

Časom som mame začal dávať nepravdivé informácie, pretože som nechcel, aby sa tete Annike niečo stalo. Keď sa to mama dozvedela, dala mi facku a raz mi tvár pomazala červenou paprikou. Pálilo ma to tak, že

som videl hviezdičky, ale neplakal som. Mama a otec nemali radi, keď som plakal.

Mama hovorila, že otec je mocný muž a že musím počúvať jeho aj ju. Ale teta Annika mi povedala, že je lepšie nepočúvať všetko, čo otec hovorí.

„Je to preto, že je mocný?“ spýtal som sa jej, keď mi čítala knihu po tom, čo mi pomohla s domácou úlohou.

Cez črty tváre jej prešiel tieň, keď sa usmiala. Jej úsmev bol vždy smutný, nie ako mamin, ktorý sa ponášal na úškrn zloducha z kresleného filmu. „Pretože je nebezpečný, *malyšonok*.“

„Ako ten zlý chlapík v kreslenom filme?“

„Uhm.“

„Ale mama hovorí, že je mocný.“

„V zlom zmysle slova.“ Objala ma okolo pliec. „Prial by som si, aby som ťa mohla vziať a odísť, moje malé zlatičko.“

Aj ja som si to želal. Tiež som si prial, aby bola mojou matkou. Nikdy mi neublížila a cítil som sa s ňou príjemne. Aspoň ma mala rada.

Na rozdiel od mamy.

„Čo ti tá kurva povedala?“ opýtala sa ma mama prísny tónom a ja som sa zamračil. Nepáčilo sa mi, keď tak tetu Anniku nazývala.

„Nič,“ povedal som potichu.

S dupotom sa ku mne rútila a ja som ako zvyčajne pevne uchopil knihu a čakal na facku. Nezáležalo na tom, kolkokrát ma už udrela, nikdy som si na to nezvykol. Neznášal som bolesť, ktorá s tým súvisela, ale zo všetkého najviac som neznášal, že sa ku mne nesprávala ako väčšina matiek k svojim deťom.

Občas som sa tety Anniky pýtal, prečo ona nie je mojou mamou, a ona sa len smutne usmiala.

Tentoraz mi mama facku nedala, ale zaborila mi prsty do trička a zdvihla ma zaň. Zblízka bola pekná takým desivým spôsobom. Ako čarodejnice z rozprávok. „Povedz mi, čo povedala, ty malý zmrď!“

Nemôžem dýchať.

To nebolo prvýkrát, čo som sa nemohol nadýchnuť. Mama mi kedysi dávala vankúš na tvár, keď ma pristihla pri plači, aby som prestal.

Preto som to už nerobil. Preto som si chcel zvyknúť na bolesť, aby som nemusel plakať.

Kniha, ktorú mi kúpila teta Annika, s buchotom dopadla na zem, keď som svojimi rukami chytil mamu za zápästia a snažil sa, aby ma pustila.

„M-mami...“

Jej výraz sa nemenil, keď na mňa hľadela. „Myslíš si, že ťa to bolí, ty zasraný bastard? A čo bolesť, ktorou som si prešla, keď som ťa rodila? Myslíš si, že som chcela nemanželské dieťa? Som Dominika Alexejevová, najlepšia v ročníku na Harvardovej lekárskej fakulte, a predsa som sa obetovala. Namiesto toho, aby som šla na potrat, porodila som zasraného potomka tvojho otca, aby tú mrchu opustil. A opustil ju? Nie. Ona predsa patrí do zasranej šľachty a má preňho väčšiu hodnotu, aj keď je bezdetná. Tak tu neseď a nemysli si, že máš nejakú cenu. Máš len slúžiť ako most medzi mnou a tvojím otcom. Si *môj* syn, taký nechcený, aký si, a nepostavíš sa na stranu tej mrchy namiesto mojej. Inak ťa zabijem. Ukončím život, ktorý som ti dala. Rozumieš?“

Pritlačila ma k stoličke a ja som lapal po dychu a chrčal. Drevo sa mi zabodlo do boku a do ruky sa mi

zapichla zatúlaná trieska. Na povrchu kože sa objavili drobné kvapôčky krvi, ktoré skĺzli na knihu.

Vrhol som sa dopredu, padol na kolená na drevenú podlahu a zotrel som obal *Luskáčika* chrbtom ruky.

Mama mi vytrhla knihu z rúk.

„Mami, nie!“

Naklonila hlavu na bok. „To ti dala ona, však?“

Pokrútil som hlavou.

„Neklam. Len ona miluje tento odpad.“ Na perách sa jej zjavil diabolský úsmev, keď otvorila knihu, aby ju roztrhla. „Povieš mi, čo povedala?“

„Ja... Ona...“

„Čo?“

Nechcel som, aby mi roztrhala knihu, no zároveň som jej nechcel povedať nič o tete Annike.

„Tak fajn, ty malý bastard.“

„Nie!“ Vrhol som sa k nej. „Po... povedala, že pôjeme na dovolenku.“

Mama zdvihla obočie. „Na dovolenku? Kam?“

„Do Ruska.“

Keď sa zasmiala, spod červeného rúžu jej vykukli dokonalé biele zuby. Ten smiech bol taký hlasný, že som mal nutkanie zakryť si obe uši rukami.

„No, no. To dobré vzorné dievča plánuje utiecť.“ S knihou stále v ruke si vzala telefón a prešla ku kozub.

Pozrela sa na knihu, zamrmlala: „Odpad,“ a hodila ju do horiacich plameňov.

Skočil som dopredu a snažil sa ju získať späť, ale oheň ju už pohltil. Do očí mi vyhrkli slzy a udel som mamu do nohy. „Povedala si, že necháš moju knihu na pokoji!“

„Klamala som. A teraz už buď ticho.“ Odstrčila ma tak silno, že som padol na zadok na podlahu vedľa nej. Z tej bolesti som sa trochu zamračil, ale rýchlo som sa ju naučil maskovať.

Mama si priložila telefón k uchu a ruku si dala v bok. „Došlo k zmene plánov... Áno... Nehoda... Dnes večer...“

Keď zavesila, otočila sa ku mne s víťazoslávnym úsmevom, takým, ktorý vyzerá rovnako ako ten zlovestný. „Konečne si dokázal, že máš svoju cenu, ty malý bastard.“

„Pustiš ma tento víkend k tete Annike?“

„Nie.“

„Ale otec povedal...“

„Tvoj otec už nebude stáť na jej strane, Adrian. Pretože bez ohľadu na to, ako dlho s ňou zostane, a bez ohľadu na to, ako hlboko sa pred ním s tou mrchou Annikou klaniam, jemu záleží len na jednej osobe. Na osobe, ktorá bude pokračovať v jeho rode.“ Naklonila hlavu na stranu. „*Na tebe.*“

Vstal som a postavil sa jej zoči-voči. „Otec povedal, že môžem stráviť víkend s tetou Annikou.“

„Už nebudeš môcť.“

„Prečo nie?“

Naklonila sa ku mne a zašepkala mi do tváre. „Pretože tvoja milovaná Annika sa konečne chystá zmiznúť.“

„Nie...“ Po lícach sa mi rozkotúlali slzy. Jediné, na čo som dokázal myslieť, bol jej úsmev, aj ten smutný, objatia a to, ako veľmi jej na mne záležalo. Nemohla predsa zmiznúť a nechať ma s mamou a otcom.

„Áno. Je najvyšší čas, aby to urobila.“ Znova jej zazvonil telefón a ona sa usmiala. „To bolo rýchlejšie, ako som čakala.“

Sledoval som ju, ako počúva niekoho na druhej strane. Zvraštala obočie a našpúlila červené pery. Ťažoba v mojej hrudi pominula, akoby tam nikdy nebola. Keď sa mama hnevala, znamenalo to, že teta Annika je v bezpečí.

„Nie, Georgij nemôže nič tušiť... Áno... vymyslím spôsob, ako ho zamestnať.“

Keď zavesila, zahľadela sa na kozub, ruku mala položenú v bok a prstami pevne zvierala telefón.

„Je teta Annika v poriadku?“ opýtal som sa potichu.

Prudko sa otočila, akoby zabudla, že som tam. Nepáčila sa mi iskra v jej očiach ani jemný úsmev na perách. „Ako to, že mi to nenapadlo hneď? Najlepší spôsob, ako zamestnať Georgija, si ty, môj malý bastard.“

Kým sa ku mne pomaly blížila, začal som cívať. Nechcel som, aby ma znova udrela. Nohami som naražil do stolíka a nakoniec dopadol na zadok.

Mama zastala, jej tieň dopadol na mňa a zakryl svetlo z ohňa.

„Prečo odo mňa utekáš?“

Nechtami mi prešla po tvári, potom po vlasoch, ale nehladila ma tak ako teta Annika, keď ma uspávala. Mamina ruka bola chladná ako výraz jej tváre.

Chladná ako Rusko počas mrazivej zimy.

Chytila ma za ruku a ja som zostal nehybný ako socha. Vytočila číslo na telefóne a trochu si odfrkla, kým si ho priložila k uchu. „Ach, Georgij! Čo mám robiť?“

Odmlčala sa a z druhého konca sa ozvali otcove šialené nadávky v ruštine.

Mame sa skotúľali po lícach slzy. Vždy sa rozplakala, keď sa rozprávala s otcom, aj keď jej výraz bol naďalej zlomyselný.

„Adrian... spadol a zlomil si ruku... Neviem, čo mám robiť! Prosím, príď ku mne, prosím!“

Nasledovali ďalšie otcove nadávky. Viac ruštiny.

„Ach, moje dieťa!!!“ vykrikla mama, zasmrkala a zavesila. Potom sa jej výraz opäť zmenil na normálny. „Adrian, nevadilo by ti teraz, keby si sa trochu obetoval pre šťastný život svojej matky?“

Skôr než som stihol čokoľvek povedať, zovrela mi ruku a silno ju vytočila opačným smerom.

Vo vzduchu sa ozvalo škaredé prasknutie a za ním nasledoval môj výkrik.

1

Lia

Vek dvadsaťštyri rokov

*N*ič dobré nikdy neprichádza bez bolesti. Odmalička som mala túto skutočnosť vrytú v mysli krvavými písmom. Narodila som sa z bolesti, vyrástla som v bolesti a nakoniec som ju prijala.

Bez ohľadu na to, koľko bolesti som musela pretrpieť, nikdy sa mi nepodarilo otupieť. Dokonca ani vtedy, keď som sa na ňu snažila svoje telo vytrénovať.

Boleť bola skutočná, dusivá a pri správnom tlaku predurčená zrúcať všetky moje ochranné múry.

Moja výdrž však bola silnejšia.

Hlasný potlesk plnil sálu ešte dlho po tom, ako padla opona po finále *Luskáčika*. Zostala som na špičkách s rukami vztýčenými v pozdrave, aj keď už sme neboli na očiach verejnosti.

Moje členky kričali, že ich treba zbaviť trápenia, čo sa v posledných mesiacoch opakovalo často. Dlhé skúšky a nekonečné turné otupili moje zmysly a takmer sa vpili jeden do druhého.

Zotrvala som ešte pár sekúnd, lapala som po dychu, kým som mätko dopadla na chodidlá. Moje baletné topánky uprostred rozruchu v zákulisí ani nebolo počuť.

Ostatní tanečníci si s úľavou vydýchli, začali sa navzájom potľapkávať po chrbte alebo len stáli a hľadeli do prázdna. Aj keď sme patrili do New York City Balletu, jedného z najprestížnejších tanečných súborov na svete, tlak, ktorý sme cítili, to ani trochu neznižovalo. Práve naopak.

Očakávalo sa od nás, že vždy, keď vyjdeme na javisko, budeme absolútne najlepší. Keď do súboru vyberali tanečníkov, jediným pravidlom bolo: žiadne chyby nie sú povolené.

Búrľivý potlesk na konci nášho predstavenia nebol niečím, v čo sme dúfali, bolo to niečo, čo sa od nás očakávalo.

Režisér Philippe, vysoký, štíhly muž s plešinou a hustými bielymi fúzmi, kráčal v sprievode našej choreografky Stephanie.

Keď sa Philippe doširoka usmial, až sa mu nadvihli cípy fúzov, všetci sme si spoločne vydýchli. Nebol typ, ktorý by sa po predstavení usmieval, ak sme nepodali perfektný výkon.

„Boli ste úžasní. Bravo!“ povedal s výrazným francúzskym prízvukom a zatlieskal. Celé jeho telo sa pridalo k pohybu, farebná šatka mu poletovala a tesné sako sa mu napínalo na tele.

Všetci ostatní ho nasledovali, tleskali a gratulovali si navzájom.

Všetci okrem mňa, hlavného mužského tanečníka Ryana a druhej hlavnej ženskej postavy Hannah.

Niektoré tanečnice sa pokúšali nadviazať s Philippom rozhovor, ale on ich bezostyšne ignoroval, pristúpil ku mne a zdvihol si moju ruku k ústam, pričom si o moju pokožku obtrel pery a fúzy. „Moja najkrajšia

primabalerína. Dnes večer si bola umeleckým dielom, Lia *chérie*.“

„Ďakujem, Philippe.“ Čo najrýchlejšie som stiahla ruku späť a myklo ma, keď ma pichlo od bolesti v šlachu ľavej nohy. Potrebovala som si na ňu čo najskôr prilepiť náplasť proti bolesti.

„Nedakuj mi. To ja som poctený, že mám múzu, ako si ty.“

To ma rozosmialo. Philippe bol určite najlepší režisér, s ktorým som kedy pracovala. Rozumel mi lepšie ako ktokoľvek iný.

„Ryan.“ Kývol na hlavného tanečníka a dramaticky preklopil R. „Bol si dokonalý.“

„Podľa očakávania,“ odvetil Ryan a arogantne nadvihol obočie. Mal taký ten americký vzhľad s hranatou tvárou, hlbokými modrými očami a jamkou v brade.

„Aj ty, Hannah,“ pokračoval Philippe pohrdavo. „Budeš musieť popracovať na svojom postoji na špičkách pre *Giselle*.“

Jej výraz sa rozžiaril. Usmiala sa na mňa a potom si odkašlala. Hannah bola blondínka, o niečo vyššia ako ja, s mačacími očami, ktoré si vždy zvýrazňovala očnými tieňmi. „Znamená to, že sa budem uchádzať o hlavnú úlohu?“

Stephanie sa postavila vedľa Philippa. Mala tmavú pleť a prirodzene kučeravé vlasy zopnuté do ružovej gumičky. Ako bývalú primabalerínu newyorského baletu ju predchádzala povest' a bola rovnako húževnatá ako Philippe, ale ako tím fungovali prekvapivo dobre. „Bude konkurz, no nie na hlavnú úlohu.“

„Ale prečo...“ Hannah sa v poslednej sekunde zastavila, aby nevyprskla.

Stephanie na mňa kývla hlavou. „Producenti už rozhodli, že Giselle bude Lia.“

Keď sa Hannine oči stretli s mojimi, nebolo v nich badať nič iné ako zlobu. Na revanš som jej venovala chladný pohľad. Baletu som sa venovala od svojich piatich rokov a to ma naučilo povzniesť sa nad malicher-nú závišť a žabomyšie vojny. Bola som tam, lebo som milovala tanec a hrala postavy, ktorými som v skutoč-nom živote nebola. Všetko ostatné bol pre mňa len biely šum.

Asi preto som nemala žiadnych priateľov. Niektorí sa mi pchali do zadku kvôli vlastnému prospechu, po-tom mi vrážali nôž do chrbta, a iní boli zlomyseľní vo všetkom.

Všetko to boli len kolegovia. A ako hovorievala sta-rá mama, keď si na vrchole, očakávajú samotu.

Opäť ma začali bolieť šlachy a všemožne som sa snažila tú bolesť skryť. Počas týchto maratónov som sa preťažovala a potrebovala následné ošetrovanie.

Okamžite.

Naklonila som hlavu k Philippovi a Stephanie. „Ak dovolíte.“

„*Quoi?* Nepripojíš sa k nám na afterparty?“ zvolal režisér. „Producentom sa to nebude páčiť.“

„Potrebujem ošetrovanie, Philippe.“

„Tak sa daj ošetriť a potom sa k nám pridaj, *chérie*.“

„Obávam sa, že nemôžem. Som vyčerpaná a potre-bujem oddych. Prosím, ospravedlňte ma.“

Philippe a Stephanie vyzerali znepokojene, ale pri-kývli. Je neslýchané, aby sa primabalerína neúčastňo-vala na oslavách, ale oni vedeli, ako veľmi neznášam pozornosť mimo tanca. Okrem toho väčšina tých pro-

ducentov boli sexistickí, zvrátení kreténi. Radšej som sa s nimi nestretávala, ak to nebolo nevyhnutné.

Tanečníci pomaly vchádzali do šatne a rozprávali sa medzi sebou.

Hannah sa naklonila bližšie ku mne a zašepkala: „Možno si producenti konečne uvedomia, aká si vlastne mrcha bez talentu.“

Zahľadela som sa na ňu. Našťastie nebola dosť vysoká na to, aby sa na mňa pozerala z výšky. „Keby si trénovala tak usilovne, ako si púšťaš ústa na špacír, asi by si mala väčšiu šancu prevziať odo mňa nejaké hlavné úlohy.“

Tľoskla jazykom a zaškerila sa, čím zvýraznila silný mejkap, ktorý jej dodával vzhľad čarodejnice. „S koľkými producentmi si sa vyspala, Lia? Pretože všetci vieme, že by si nedostala toľko hlavných úloh, keby si to neriešila cez posteľ.“

Jej slová ma vôbec nepálili. Nielenže neboli pravdivé, ale za tie roky som si takéto hlúposti vypočula od celého baletného súboru. Na začiatku som im chcela dokázať, že nie som žiadna kurva a že som sa dostala tam, kde som, len svojou usilovnou prácou, ale čoskoro som si uvedomila, že je to zbytočné. Ľudia si budú myslieť, čo chcú.

Takže som na to bola zvyknutá, ale zároveň som nedovolila, aby po mne Hannah alebo ktokoľvek iný šliapal. Pokrčila som plecami a s posmešným pokojom som povedala: „Dovtedy budeš musieť zostať slečnou číslo dva.“

Zdvihla ruku, aby mi dala facku, ale Ryan ju chytil za zápästie a pritiahol si ju k sebe.

„Hannah, nerozčuľuj sa kvôli ľuďom, ktorí nič neznamenajú.“